

λοιποῦ νὰ στέλλωσι κατ' ἔτος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Γαλλίαν, πολλὰ ἑκατομμύρια φράγκων ἀντὶ ἰτεῖνων ξύλων, ἀπὸ δὲ τοῦ 1876 ἤρχισαν ἐπανειλημμένως νὰ γράφωνται ἐν ταῖς ἐφημερίσι καὶ τοῖς περιοδικαῖς ἄρθρα, νὰ δημοσιεύωνται φυλλάδια, νὰ σχηματίζωνται ἰδιαιτέροι σύλλογοι, μόνον καὶ μόνον ὅπως κινήθῃ τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς χρησιμότητος τῆς καλλιέργειας τοῦ φυτοῦ τούτου. Ἀλλὰ καὶ αἱ κυβερνήσεις δὲν ἔμειναν ἀπαθείς ἀπέναντι τῶν ἰδιωτικῶν τούτων ἐνεργειῶν, ἔσπευσαν δὲ προθύμως νὰ τὰς ὑποστηρίξωσιν, ἡ δὲ αὐστριακὴ Κυβέρνησις μάλιστα ὥρισε καὶ βραβεῖα δι' ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον ὑποδείξει τὴν ὀρίστην μέθοδον πρὸς φυτεῖαν τῶν ἰτεῶν.

Καὶ ἐπιτυχία πλήρης ἐπέσπεσε τὰς προσπάθειάς ταύτας, τὴν σήμερον δὲ αἱ γερμανικαὶ ἰτέαι εἶνε ἰσάξια πρὸς τὰς γαλλικὰς καὶ βελγικὰς, ἀντὶ δὲ ν' ἀγοράζωσιν αὐτὰς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, οἱ γερμανοὶ ἐξάγουσι μεγάλα ποσὰ ἐξ αὐτῶν εἰς ἄλλας χώρας, ἀναπληροῦντες τὰ ἄλλοτε πρὸς ἀγορὰν τῶν δαπανηθέντα ἑκατομμύρια.

Ἡ ἰτέα ἀπαντᾷ, ὡς γνωστόν, ὑπὸ διπλὴν μορφήν, ὡς δένδρον καὶ ὡς θάμνος. Καὶ ὡς δένδρον μὲν ἔχει τι νὰ ἐπιβάλλον καὶ μεγαλοπρεπές, εἰς ὃ πολλάκις οἱ ζωγράφοι καταφεύγουσι διὰ νὰ δώσωσιν εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ἰδιόρυθμόν τινα καὶ ἐλκυστικὴν ἀπόχρωσιν, πρὸς τούτοις στολίζει τὰ νεκροταφεῖα καὶ διακόπτει τὴν σιγὴν τῶν τάφων διὰ τοῦ μελαγχολικοῦ ψιθύρου τῶν ἀπείρων καὶ ἐλαφρῶν φύλλων τῆς. Ἡ δὲ θαμνοειδὴς ἰτέα εἶνε σημαντικώτερα διὰ τὴν γεωπονίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν, διότι ἐξ αὐτῆς πρὸ πάντων δύναται νὰ παραχθῇ πολὺ ὕλικόν χρήσιμον εἰς τὴν καλαθοποιάν.

Πασίγνωστον εἶνε ὅτι νωποὶ κλώνοι ἰτέας, ἐπιτηδεύως φυτευόμενοι, ἀναδίδουσι μετ' ὀλίγον βλαστοὺς καὶ ἀναπτύσσονται εἰς δένδρα. Τοιοῦτους κλώνους μεταχειρίζονται ὡς καταβολάδας καὶ οἱ φυτεύοντες ἰτέας, ἀπαιτεῖται δὲ μόνον κατὰ προτίμησιν νὰ ἐκλέξωσιν ἐκεῖνα τὰ εἶδη, τὰ ὅποια ἀρ-

μόζουσιν εἰς τὸ κλίμα καὶ τὴν ποιότητα τοῦ χώματος. Τὰ πολυάριθμα γένη τῶν ἰτεῶν ὑποδιαίρουσιν εἰς παραλλαγὰς, καὶ αὗται πάλιν εἰς ἄλλα, ἐπίσης οὐκ εὐάριθμα, εἶδη, διὸ τοῦτο δὲ ὑπάρχουσιν εἰς τὸ ἐμπόριον ὑπὲρ τὰ 300 εἶδη ἰτεῖνων ξύλων, πάντα διαφέροντα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν ποιότητα. Ἡ ποικιλία αὕτη ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶνε ὠφέλιμος, ἀφ' ἑτέρου ὁμως προσκάλεσε καὶ προκαλεῖ πολλὰς παρανοήσεις ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ τῆς βιομηχανίας ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης συγχύσεως καὶ αὐθαιρεσίας περὶ τὴν ὀνοματολογίαν τῶν διαφορῶν γενῶν.

Ἡ βιομηχανία χρησιμοποιεῖ καὶ τὸν φλοιὸν καὶ τὸ ξύλον τῆς ἰτέας ποικιλοτρόπως. Ὁ πρῶτος ἔχει μεγάλην ἀξίαν, διότι περιέχει χρωματιστικὰς καὶ ἄλλας χημικὰς ὕλας, καὶ διὰ μὲν τῶν πρώτων βάφουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεπτὰ δέρματα, ἐξ ὧν κατασκευάζονται χειρόκτια, μεταξύ δὲ τῶν χημικῶν οὐσιῶν ὑπάρχει καὶ μία, τὴν ὁποίαν ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη χρησιμοποιεῖ ὡς θεραπευτικὸν μέσον, διδόμενον ἐνίοτε ἀντὶ τῆς κινίνης εἰς πυρετώδεις ἀσθενείας.

Τὸ ξύλον ἀφ' ἑτέρου, ἀφ' οὗ ἀποξηρανθῇ καὶ περιθειωθῇ, ἀποβαίνει καὶ τοῦτο χρήσιμον εἰς βιομηχανικοὺς σκοποὺς καὶ ἡ ἀξία του εἶνε τόσῳ μεγαλειτέρα, ὅσῳ λευκότερον τὸ χρῶμά του, ὅσῳ λεπτοφυστέρη εἶνε ἡ ὕψις του, ὅσῳ λεπτοτέρα ἡ ἐντεριώνη καὶ ὅσῳ μᾶλλον ὁμαλὴ καὶ ἀπηλλαγμένη πлагίων κλώνων εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ του ἐπιφάνεια.

Τὰς σημειώσεις ταύτας ἐγράψαμεν νομίζοντες ὅτι παρέχομεν καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀφορμὴν νὰ στρέψωσι τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τὸ ἄλλως τόσον ἀχρηστον φαινόμενον τοῦτο δένδρον, τὸ ὁποῖον εἰς ξένας χώρας συντηρεῖ βιομηχανίαν, δι' ἧς τρέφονται ἐδῶ, ἐν Γερμανίᾳ μόνον, ὑπὲρ τὰς 100 χιλιάδας ἐργατικῶν οἰκογενειῶν, δι' ἧς πάμπολλοι ἐγίναν βαθύπλουτοι ἐργοστασιάρχαι καὶ ἐτησίως τὸ κράτος εἰσπράττει ἑκατομμύρια φράγκων.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(συνέχεια).

XXIII.

„Ὅτε τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν συνάντησιν ταύτην ἐξήπνησα, ἐνόμιζον σχεδὸν ὅτι εἶχον ὀνειρευθῇ ὅλον αὐτὸ τὸ γεγονός. Ἀλλ' ὁ Φάλδνερ, ὅστις δὲν ἔλειψε νὰ τρέξῃ πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ν' ἀρχίσῃ κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην συνήθειάν του τα σκώμματα, μ' ἐξήγαγε πάσης περὶ τῆς πραγματικότητος ἀμφιβολίας. Δὲν ἤρκεσεν ὁμως ἡ πρῶτὴ νηφαλιότης μου, ὅπως ἀπογυμνώσῃ τὸ γεγονός τῆς προτεραιᾶς ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ ρομαντικοῦ πέπλου καὶ διὰ τοῦτο ἐκ συστολῆς μᾶλλον ἢ δυσπιστίας δὲν ἠθέλησα νὰ ἐκθέσω τὰ πράγματα εἰς τὸν φιλοσκώμμον φίλον μου. Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τόσον ἐξηγεῖσθαι τὰ ἡθῆ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτῶν ἐντάσεως πρὸς τὴν ὑπάτην τελειότητα ἐξωλισθῆσάμεν εἰς ἀπροςδόκητον ἀντίθεσιν, ἥτοι αὐτὴν τὴν ἀνηθικότητα ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται καὶ τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο εἰς τοὺς πλείστους χαρακτήρας τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων, προτιμώντων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νὰ φαίνωνται ἐκλυτοὶ μᾶλλον καὶ ἀκόλαστοι καὶ πονηροί, καὶ πᾶσαν αὐτῶν πρᾶξιν νὰ παρι-

στῶσιν ἐπαμφοτερίζουσιν καὶ νὰ ἐπιδεικνύωσι μανίαν τινα μᾶλλον καὶ ἀχαρακτηρίστους κλίσεις, παρὰ νὰ προδώσωσι μετριότητα πνεύματος καὶ περιορισμένας περὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἰδέας.“

„Κατὰ βάθος ἡδημόνουν ὁμως περισσότερον ἐκ ψυχικῆς τινος ἀνησυχίας καὶ ἀορίστου τινὸς ὅσον καὶ ἀνεξηγήτου μελαγχολίας ἡ ἕνεκα τῶν σκωμμάτων τοῦ φίλου μου. Ἦρχισα νὰ ἐπιπλήττω καὶ νὰ αἰτιῶμαι τὸν ἑαυτόν μου· διατὶ τάχα νὰ μὴν κατορθώσω οὔτε τὸ πρόσωπόν της νὰ ἴδω; Πρὸς τί δὲ ἡ ὑπερβολικὴ τῆς κόρης ἐκείνης προφύλαξις; Ὅταν κανεὶς κάμῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ περαστικὸς καὶ ὅλως ἀγνωστος τόσον μεγαλοπρεπὲς δῶρον, οἷον ἐγώ, δὲν ἔχει, ἀδελφέ, τὸ δικαίωμα νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἠλέησε, καὶ πῶς ἐγὼ πάλιν νὰ μὴν ἀπαιτήσω αὐτὸ τὸ σπλούστατον πρᾶγμα, νὰ σηκώσῃ δηλ. ὀλίγον ἐκεῖνο τὸ σκέπασμα τοῦ προσώπου της; Ἡ ἀλήθεια ὁμως εἶνε, ὅτι κατῴρθουν νὰ δικαιολογήσω τὴν ἐπιφυλακτικὴν κατὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ἐσπέρας διαγωγὴν μου, ἀναπολῶν τοὺς τρόπους τῆς ἀγνώστου κόρης, τὴν ἀνέκφραστον ἐκείνην ἀπλότητά της καὶ ἐνθυμούμενος τὴν γοητείαν, ἣν ἔσχεν ἐπ' ἐμὲ τὸ εὐγενὲς αὐ-

τῆς παράστημα, τὸ μορφωμένον ὕφος τῆς, αἱ φρόνιμοι καὶ βαρυσήμαντοι ἀπαντήσεις τῆς. Καὶ αὐτὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐνέχει τι τὸ χαρακτηριστικόν, οὐχὶ δὲ σπανίως ὁ ἥχος αὐτῆς καὶ μόνος ρυθμίζει καὶ τὸ ὕφος μας, δσάνκις κατὰ πρώτην φοράν ἀποτεϊνόμεθα πρὸς πρόσωπον, τοῦ ὁποίου δὲν ἐσπουδάσαμεν ἔτι τὴν φυσιογνωμίαν πρὸς μόρφωσιν στιγμιαίας ἢ διαρκοῦς ἰδέας περὶ τῆς ἡθικῆς αὐτοῦ ποιότητος. Οὐχὶ δὲ τοσοῦτον ἐν τῇ χρήσει τῆς γλώσσης ὅσον ἐν αὐτῇ τῇ ἐκφωνήσει τῶν ἀπλουστάτων λόγων ἐγκτεται πολλάκις τὸ μέτρον τῆς μορφώσεως καὶ ἡ βαθμὶς τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἀτόμου, πρὸς ὃ συνδιαλεγόμεθα, ἀν δὲ κατὰ τὸν ἀπταιστον τοῦτον κανόνα ἤθελον κρίνει καὶ τὴν κόρην ἐκείνην, οὐδέποτε εἶχον συναντήσει μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἄτομον λεπτοτέρων αἰσθημάτων καὶ συμπαθεστέρας εὐαισθησίας, διότι αἱ βραχύταται ἀπαντήσεις τῆς προήρχοντο ἐκ τῶν μυχιατάτων τῆς καρδίας τῆς. Ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν κατ' ὠρθωσα ν' ἀπαλλαχθῶ τῶν σκέψεων τούτων, ἀκόμη δὲ καὶ τὸ ἐσπέρας, ἐν μέσῳ λαμπρᾶς οἰκογενειακῆς συναναστροφῆς, δὲν ἔφευγεν ἀπὸ τὸν νοῦν μου τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο κοράσιον μὲ τὸ μαῦρον καπελάκι του, τὸν πράσινον πέπλον καὶ τὸ εὐτελὲς ἐπανωφόριόν του.

„Κατὰ τὰς ἀμέσως προσερχεῖς ἡμέρας ἤρχισα νὰ θυμόνω κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου, διότι τάχα ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν μετὰ ὀκτῶ ὅλας ἡμέρας καὶ οὐχὶ ἐνωρίτερον νὰ ὀρίσω συνέντευξιν μὲ τὴν κόρην· ἐμέτρων λοιπὸν τὰς ὥρας μέχρι τῆς προσεχοῦς παρασκευῆς, ὥσει ἡ πρωτεύουσα ἐκείνη τοῦ κόσμου, ὡς ὀνομάζουσι δὲ τοὺς Παρισίους οἱ κάτοικοί των, οὐδὲν ἄλλο εἶχε πλέον τὸ ἐλκυστικὸν δι' ἐμέ, εἰμὴ τὴν Ἐπαίτιδα ἐκείνην. Ἐπὶ τέλους ἀνέτειλεν ἡ παρασκευή. Ἐδέησε νὰ μεταχειρισθῶ τὰς πανουργοτέρας ὑπεκφυγὰς, διὰ νὰ κατορθώσω ν' ἀπαλλαχθῶ κατὰ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο τοῦ Φάλδνερ καὶ τῶν λοιπῶν φίλων, καὶ ὅταν ἐνύκτωσεν, ἐπῆρα τὸν δρόμον μου. Μίαν ὀλόκληρον ὥραν εἶχον νὰ περιπατήσω καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἠδυνάμην νὰ ἐξαντλήσω κατὰ νοῦν ὅλα τὰ συγγενῇ πρὸς τὴν ἐπικειμένην συνέντευξιν ζητήματα. Καὶ ἔλεγον καθ' ἑαυτόν: σήμερον πλέον πρέπει νὰ νοιώσης τί τρέχει καὶ νὰ καταλάβῃς τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ κορίτσι· πρέπει νὰ τὴν πῆς νάβῃ μαζὶ σου . . . , καὶ ἅμα τὸ παραδεχθῇ, ἔχεις ὀλίγον νὰ λυπηθῇς διότι τὴν πρώτην φοράν ἠπατήθης. Τὸ πρόσωπόν τῆς ὅμως ἀπόψε ἀφεύκτως πρέπει νὰ τὸ ἴδῃς.“

„Τόσον βιαστικὰ ἐπεριπάτησα, ὥστε δὲν ἦτον ἀκόμη ἡ ὥρα δέκα, ὅτε εἶχον ἐγὼ ἤδη φθάσει εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως· εἶχομεν ὀρίσει τὴν ἐνδεκάτην μ. μ. ὥραν. Εἰς-ἦλθον εἰς ἐν καφενεῖον καὶ χωρὶς νὰ προσέχω διεξῆλθον ἐνα σωρὸν ἐφημερίδων. Τέλος πάντων ἐκτύπησεν ἡ ὥρα ἐνδεκά.“

„Εἰς τὴν πλατεῖαν ἔξω ὀλίγοι ἐφαίνοντο ἄνθρωποι, δὲν κατ' ὠρθωσα ὅμως νὰ διακρίνω κανένα πράσινον πέπλον. Ἰστάμην δὲ πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τῶν περισσοτέρων φανῶν ἀνὰ τὴν ὁδόν. Ὁδυνηρόταται εἶνε αἱ στιγμαὶ τοιαύτης προσδοκίας. Μήπως ἄρά γε ἠρκέσθη ἡ κόρη μὲ τὸ χρυσίον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ τῇ ἐδώρησα; — ἤρχισα νὰ λέγω καθ' ἑαυτόν, ἐνῶ δεκάκις ἴσως ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ διεσκέλισα τὴν πλατεῖαν. Ὅταν ἐκτύπησεν ἡ ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια, τότε ἤρχιζα πλέον νὰ γογγύζω ἐνεκα τῆς ἰδίας μου ἀνοησίας, ἀλλ' αἰφνης παρετήρησα εἰς τὸ φῶς ἐνὸς φανοῦ νὰ προσέρχεται ὁ πράσινος πέπλος· ἤρχισε τότε νὰ πάλῃ ἀκατασχέτως ἡ καρδιά μου καὶ ἔσπευσα πρὸς τὰ ἐκεῖ . . . ἦτον ἐκείνη.

— „Καλὴ ὀπέρα“, τῇ εἶπον δίδων τὴν χεῖρά μου, „αὐτὸ

εἶνε εὐχάριστον, ὅτι ἐκρατήσατε τὸν λόγον Σας· ἐγὼ μά-λιστα ἤμουν βέβαιος, ὅτι διόλου δὲν θὰ ἤρχεσθε πλέον.“ Ἐκαμε μίαν ὑπόκλισιν χωρὶς νὰ πιάσῃ τὴν χεῖρά μου καὶ ἦλθεν εἰς τὸ πλάγι μου· ἐφαίνετο πολὺ συγκινημένη. „Κύριέ μου, εὐγενῇ μου συμπατριῶτα“, εἶπε μετὰ περιπαθοῦς φωνῆς, „ἔπρεπε νὰ κρατήσω τὸν λόγον μου, διὰ νὰ Σῶς εὐχαριστήσω. Καὶ δὲν ἔρχομαι βέβαια σήμερον διὰ νὰ κάμω καὶ δευτέραν τῆς ἀγαθῆς θελήσεώς Σας χρήσιν. Ὡ, πόσον γενναῖον καὶ πλούσιον ἦτο τὸ δῶρόν Σας! Ἀρκοῦσιν ἄρά γε αἱ θερμότεραι εὐχαρισταὶ μιᾶς θυγατρὸς, αἱ προσευχαὶ καὶ αἱ εὐλογίαι νοσοῦσης μητρὸς ὅπως ἀμειψθῇτε!“

„Σᾶς παρακαλῶ, ἀς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν“, ὑπέλαβον ἐγώ. „Πῶς εἶνε ἡ μητέρα Σας;“ — „Νομίζω, ὅτι δὲν ἐχάθη ἀκόμη πᾶσα ἐλπίς· ὁ ἱατρὸς δὲν λέγει τίποτε ὀριστικόν, ἀλλ' αὐτὴ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τῆς καλλίτερα. Ὡ πόσον Σᾶς εὐχαριστῶ! Ἀπὸ τὰ χρήματά Σας ἐψοῦνισα καὶ ἐμαγείρευσα καλὰ φαγητὰ διὰ τὴν μητέρα μου, καὶ Σᾶς βεβαίῳ, θαρρεῖς, αὐτὴ ἡ ἰδέα, ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη κα-λοὶ ἄνθρωποι, τὴν ἔδωκε πολλὴν δύναμιν.“ — „Καὶ τί εἶπεν ἡ μητέρα Σας ὅταν ἐπήγατε εἰς τὸ σπῖτι;“ — „Ἦτο πολὺ ἀνήσυχη ἐξ αἰτίας μου, διότι ἤδη ἦτο πάρα πολὺ ἀργά. Ἀχ, ἡ κακόμοιρη! μὲ πολλὴν τῆς δυσἀρέσειαν εἶχέ μοι δώ-σει τὴν ἄδειαν νὰ πάρω ἐκεῖνον τὸν δρόμον τότε καὶ διὰ τοῦτο ἐφαντάζετο, ὅτι μοῦ συνέβη κανένα κακό. Τῇ διη-γήθην ὅλα, ὅταν ὅμως ἤνοιξα τὸ μανδύλιν μου καὶ ἐβγάλα τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἐσύναξα ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας, καὶ ἐφάνη ὁ χρυσὸς μεταξύ τῶν χαλκίνων νομισμάτων, ἐθαύμασεν ἡ μητέρα μου, καὶ“ Λυγροὶ ἀνέκοψαν τὴν ὁμιλίαν τῆς κόρης, ἡ ὁποία ἐμεινε σιωπηλὴ καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν. Εὐθὺς ἐνόησα, ὅτι ἡ μήτηρ τῆς ὑπώπτευσεν πιθανώτατα κακὰ πράγματα περὶ τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ ἤρχισα νὰ τὴν βιάζω νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀλλ' αὐτὴ μετ' εἰλικρινεστάτου ὕφους ὁμολόγησε τὰ ἐξῆς: „ἡ μητέρα μου εἶπεν, ὅτι αὐτὸς ὁ γενναῖός φρων ἄνθρωπος, ὁ συμπατριώτης μας, θὰ ἦνε ἀφεύ-κτως ἡ ἀγγελος ἡ βασιλόπαιδο.“

— „Ὅτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο, κορίτσι μου“, ὑπέλαβον ἐγώ. „Ἀλλὰ ἤθελα νὰ Σᾶς ἐρωτήσω, πόσον καιρὸ περά-σατε μ' ἐκεῖνα τὰ χρήματα. Ἐχετε ἀκόμη;“

— „Ὡ, βέβαια ἔχομεν ἀκόμη κι' ἄλλα“, ἀπήντησε μετὰ θάρρους, ὑποκεικτιμένου βέβαια, ἀλλὰ δὲν με διέφυγεν ὁ στεναγμός, ὃν ἐστέναξεν ἀπαντῶσα εἰς τὴν προηγουμένην ἐρώτησίν μου.

— „Καὶ πόσα ἔχετε ἀκόμη;“ ἠρώτησα τονίσας τὰς λέ-ξεις μου ταύτας.

— „Κύριε!“ εἶπεν ἐκείνη ὀπισθοδρομήσασα ἐν βῆμα, ὥσει προσεβλήθη ἐκ τῆς ἐρωτήσεώς μου ταύτης.

— „Δὲν ἔμπορεῖς, κορίτσι μου, νὰ καταλάβῃς τὴν ἐρώ-τησίν μου· ἔξέρω, ὅτι ἀπὸ φιλοτιμίαν θέλεις νὰ με κρύψῃς τὴν ἀλήθειαν . . .“

— „Ἐπληρώσαμεν ἓνα λογαριασμὸν τοῦ φαρμακείου καὶ ἐν ἐνοίκιον τῆς καταικίας, ἔπειτα ἐμαγείρευσα κρέας διὰ τὴν μητέρα μου ὅλην τὴν ἐβδομάδα, καὶ ἀκόμη μᾶς ἐμει-ναν κι' ἄλλα χρήματα.“

— „Πόσα λοιπόν;“

„Ἡ κόρη ἐκλινε τὴν κεφαλὴν.“

— „Τότε Σᾶς ἐρωτῶ σπουδαίως νὰ με πῆτε, τί θὰ κάμετε ἔταν τελειώσουν αὐτὰ τὰ χρήματα, καὶ ἐὰν ἐλπί-ζετε ἀπὸ κανὲν μέρος βοήθειαν.“

— „Καμμίαν“, ἀπεκρίθη μὲ δειλίαν.

— „Ἄν λοιπὸν λυπεῖσθε πράγματι τὴν μητέρα Σας, δὲν

ΡΩΜΑΙΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ.

Εἰκὼν Φραγκίσκου φὸν Λέμβαχ.

πρέπει ν' ἀρνηθῆτε τὴν ἰδικήν μου ὑποστήριξιν.“ Ταῦτα λέγων ἔτεινα τὴν χεῖρά μου· ἔλαβεν αὐτὴν ἡ κόρη ταχέως, τὴν ἔσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ ἐπῆνεσε τὴν ἀγαθότητά μου.“

— „Ἐμπρὸς λοιπόν! ἐλᾶτε μαζί μου“, ἐξηκολούθησα ἐγὼ θέσας τὸν βραχιονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου· „ἐπειδὴ δὲν ἦλθον κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοῦ σπίτι, δὲν ἔχω μαζί μου χρήματα· Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ συνοδεύσετε μέχρι τῆς κατοικίας μου, διὰ νὰ Σᾶς δώσω ἐκεῖ κατὰ τὴν μητέρα.“ Δὲν ἀντέτεινεν εἰς ταῦτα διόλου, μὲ ἠκολούθει σιωπηλῇ, ἀλλ' ὅσον εὐάρεστος καὶ ἂν μοι ἦτο ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ παρῆχον εἰς τόσον ἀτυχὲς πλάσμα νέαν εὐεργεσίαν, ἐν τούτοις ἠσθάνομην ἀδυμίαν τινὰ διὰ τὴν τόλμην τῆς κόρης, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως ἀκολουθούσης με κατὰ τοιαύτην ὥραν εἰς τὴν κατοικίαν μου. Μεσάνυκτα εἰς τὴν κατοικίαν ἀνδρός! Ἀλλὰ δὲν ἤρρησα νὰ μεταβάλλω τὴν γνώμην μου καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, διότι μόλις παρεκάμψαμεν μίαν ὁδόν, ἑκατὸν μόνον ἴσως προχωρήσαντες βήματα, καὶ αἰφνης ἔσταμάτησε καὶ ἀπέσυρε τὸν βραχιονά της. „Ὁχι! ὄχι! αὐτὸ δὲν γίνεται!“ ἐφώνησε μετὰ δακρύων. — „Τί ἐπάθατε πάλιν ἔσση ἔξαφνα;“ ἠρώτησα ἐγὼ μετ' ἀπορίας, „τί εἶνε αὐτό, ποῦ δὲν πρέπει νὰ γίνη;“

— „Ὁχι! δὲν ἔρχομαι μαζί Σας, δὲν πρέπει νὰ ἔλθω μαζί Σας . . .“

— „Ἀλλά . . . Θεέ μου!“ ὑπέλαβον ἐγὼ ὑποκρινόμενος ἀγανάκτησιν τινα. „Πρέπει πάρα πολὺ ὀλίγον νὰ με ἐμπιστεύσεθε· ἐὰν δὲν ἐλυπούμην τὴν μητέρα Σας, θὰ Σᾶς ἄφωνα εὐθὺς καὶ θὰ ἔφευγα, διότι ἀληθινὰ μὲ στενοχωρεῖτε.“

„Ἐλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν ἔσφιγγεν. Ἐφαίνετο συγκεκινημένη. „Σᾶς προσέβαλα λοιπόν;“ ἀνεφώνησεν. Ἐνας Θεὸς τὸ ἔξυρει, καλέ μου κύριε, δὲν ἠθέλα ἐγὼ νὰ Σᾶς προσβάλω· συγχωρήσατε μίαν πτωχὴν καὶ ἄπειρον κόρην· εἶσθε τόσον γενναῖος καὶ δὲν θέλω νὰ νομίζετε, ὅτι Σᾶς προσέβαλα.“

— „Τότε λοιπὸν ἐμπρός! ἐλᾶτε!“ εἶπον σύρων αὐτὴν πρὸς ἐμέ· „δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρόν· εἶνε ἔώρας καὶ ἔχουμε νὰ πᾶμε μακριά.“ Αὐτὴ ὅμως δὲν προῦχρει· ἔκλαιε καὶ ἔλεγε: „Ὁχι! κατ' οὐδένα τρόπον· αὐτὸ δὲν γίνεται.“

— „Ἀπὸ ποῖον φοβεῖσθε λοιπόν; Κανεὶς δὲν Σᾶς γνωρίζει, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ Σᾶς ἰδῇ. Θάρρος λοιπόν, ἐλᾶτε μαζί μου.“

— „Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφήστε με. Μὴ με βιάζετε περισσότερο.“ Ἦρχισε νὰ τρέμῃ· ἐνόησα, ὅτι ἂν ἐπανελάμβανον ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν ἀνάγκην τῆς νοσοῦσης μητρὸς καὶ ἔκαμνα ὑπαινιγμούς τινας περὶ τῆς ἀπὸ μέρους μου βοήθειας, θὰ ἐπείθετο πιθανῶς ἡ φιλόστοργος κόρη νὰ με ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ εἶχον ἤδη συγκινηθῇ ἐκ τοῦ φόβου της·

— „Καλά!“ ἄς ἦνε! μὴν ἔρχεσθε. Ὁμοῦς νὰ ἐργασθῆτε τοῦλάχιστον;“

— „ὦ! βέβαια! βέβαια!“ ἀνεφώνησεν ἡ κόρη ἀπομάττουσα τὰ δάκρυά της.“

— „Μπορεῖτε νὰ ράπτετε τὰ καλά μου τὰ ἀσπρόρουχα;“

— „Μάλιστα!“

— „Πάρτε λοιπὸν αὐτὸ τὸ μανδῆλι· ἀγοράστε με ἀκόμη ἡμίσειαν δωδεκάδα καὶ κεντήστε ἐν Φ εἰς τὴν γωνίαν των, ἀφοῦ τὰ ράψετε καλὰ ἀπο τριγύρω.“

Παρετήρησε τὸ μανδῆλι μετὰ προσοχῆς καὶ εἶπεν: „εὐχαρίστως θὰ κάμω τὴν παραγγελίαν Σας, καὶ νὰ ἰδῆτε πόσον ὠραῖα θὰ τὰ κεντήσω.“

„Πρὸς αἶσχος μου ἔπρεπε νὰ ὀργίσθω χρήματα ἐκ τοῦ θυλακίου μου, μολοντί, σκοπίμως ψευθεὶς πρὸ ὀλίγου, εἶχον εἰπεῖ, ὅτι δὲν εἶχον μαζί μου τίποτε σχεδόν.“

„Ἀγοράστε με λοιπὸν ἐξ τοιαῦτα μανδήλια καὶ μέχρι τῆς κυριακῆς ἡμπορεῖτε βέβαια νὰ με ἐτοιμάσετε τρία.“ Τὸ ὑπεσχεθῆν· τότε τῇ ἔδωκα ἀκόμη ὀλίγα χρήματα διὰ τὴν μητέρα της καὶ εἶπον ὅτι τὴν προσεχῇ κυριακὴν θὰ κάμω κατὰ περισσώτερον, διότι σήμερον δὲν ἤμην καλῶς ἐφωδιασμένος. Μ' εὐχαρίστησε θερμῶς. Ἐχαίρετο δὲ πραγματικῶς, διότι τῇ παρέσχον ἐργασίαν, διότι δὲν ἔπαυε νὰ ὀμιλῇ περὶ αὐτῆς, πόσον δηλ. ὠραῖα θὰ ἔκαμνε τὰ μανδήλιά μου καὶ ὅτι θὰ προσεπάθει νὰ τὰ κεντήσῃ μὲ ἕνα λεπτόν γύρον κατὰ τὸν ἀπλοῦν ἐκείνον ἀγγλικὸν νεωτερισμόν. Εἰς ὅλα συγκατένευον, ὅταν ὅμως ἠθέλησε νὰ με ἀποχαιρετίσῃ καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀφήσῃ τὸν βραχιονά μου, τὴν ἐκράτησα σφιγκτὰ καὶ εἶπον πρὸς αὐτήν. „Ἐν ὅμως πρᾶγμα ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μοι ἀρνηθῆτε, διότι αὕτη εἶνε ἡ μόνη χάρις, τὴν ὁποῖαν Σᾶς ζητῶ. Δὲν θὰ δυσκολευθῆτε διόλου.“

— „Τί εἶνε λοιπὸν αὐτό;“ ἠρώτησεν ἡ κόρη. „Μὲ πόσῃ εὐχαρίστησιν καὶ προθυμίᾳ θέλω κάμει ὅτι ἀπαιτήσατε.“

— „Θέλω νὰ με ἀφήσετε νὰ σηκώσω αὐτὸν τὸν ζηλότυπον πέπλον, καὶ νὰ ἴδω τὸ πρόσωπόν Σας· πρέπει νὰ ἔχω μίαν τοῦλάχιστον ἀνάμνησιν αὐτῆς τῆς ἐσπέρας.“

„Δὲν εἶχον τελειώσει τὴν πρότασίν μου, καὶ αὕτη ἐξέφυγεν ἤδη τῶν χειρῶν μου κρατοῦσα σφιγκτότερα τὸν πέπλον τοῦ προσώπου της. „Σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἀπαιτεῖτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα“, εἶπε καὶ ἐφαίνετο προσπαθοῦσα νὰ καταστελῇ σπουδαίαν τῆς ψυχῆς της ἐξέγερσιν. Μετ' ὀλίγον προσέθηκε μὲ γλυκύτατον ὕφος: „Ἐχετε ἤδη ὠραιότατην ἀνάμνησιν τῆς ἐσπέρας ταύτης, τὴν ἀνάμνησιν τῶν εὐεργεσιῶν Σας. Ἡ μητέρα μ' ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς νὰ Σᾶς δεῖξω τὸ πρόσωπόν μου, καὶ, Σᾶς βεβαιῶ, εἶμαι ἄσχημη ἔάν τὴν νύχτα· θὰ τρομάξετε ἂν με ἰδῆτε.“

„Αὕτη ἀκριβῶς ἡ ἀντίστασις μὲ κατέστησε μᾶλλον ἀνυπόμονον καὶ ἀπαιτητικώτερον· ποτέ βέβαια ἄσχημος κόρη δὲν ὀμιλεῖ περὶ τῆς ἀσχημίας της, εἶπον κατὰ νοῦν, καὶ ὥρμησα νὰ πιάσω τὸν πέπλον, ἀλλ' ὡς ἐγγεφυγεν ἐκείνη τὰς χεῖράς μου, „Dimanche au revoir“ ἐφώνησε καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως. Ἐκπληκτος τὴν παρετήρουν φεύγουσαν, ὅτε εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα ὡς ἔγγιστα βημάτων ἔσταμάτησε καὶ κινοῦσα τὸ λευκὸν ἐκεῖνο μανδῆλίν μου εἶπε μὲ τὴν ἀργυρόχρον φωνήν της „καλὴ νύχτα!“

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΠΟΘΕΝ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΝΙΤΡΟΝ.

Σημάντικώτατον διὰ τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰς τέχνας στοιχεῖον εἶνε τὸ νίτρον. Πρὸ παντὸς ἄνευ αὐτοῦ ἄχρηστα ἐργαλεῖα θὰ ἀπέβαινον τὰ τηλεβόλα καὶ τὰ πυροβόλα μας,

συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν πολυχρότων τῆς νεωτάτης ἐφευρέσεως, διότι αὐτὸ εἶνε ὁ κυριώτερος παράγων τῆς πυρίτιδος. Ἄνευ αὐτοῦ δὲν θὰ ἐγνωρίζομεν ἐπίσης καὶ τὸ νι-